

Arrest

nr. 163 680 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 17 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 augustus 2015 vragen de Belgische autoriteiten aan Slowakije om de overname van de verzoeker op grond van artikel 18, 1, b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 11 september 2015 stemmen de autoriteiten van Slowakije uitdrukkelijk, in toepassing van op basis van artikel 18, 1, b van de Dublin III-Verordening ~~IN~~ met de overname van de verzoeker.

1.4. Op 28 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2015. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker werd op 12 oktober 2015 overgedragen aan de Slowaakse autoriteiten.

1.6. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : S.
voornaam : K.
geboortedatum : 25.04.1957
geboorteplaats : Dogarpur
nationaliteit : India*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Slowakije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene verklaarde op 15.07.2015 in België te zijn aangekomen en vroeg op 17.07.2015 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. De betrokkene verklaarde geboren te zijn op 25.04.1957 in Dogarpur, India en de Indische nationaliteit te bezitten. Hij legde geen documenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene toonde aan dat de betrokkene reeds verschillende asielaanvragen indiende in Slowakije. Op 28.08.2015 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Slowakije. De bevoegde Slowaakse autoriteiten hebben op 11.09.2015 het terugnameverzoek voor de betrokkene ingewilligd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 26.08.2015 en verklaarde in 1989 of 1990 met het vliegtuig het thuisland India te hebben verlaten. Hij verbleef een drietal weken in Tashkand, Oezbekistan, reisde met de trein naar Moskou, Rusland, waar hij een viertal maanden verbleef, reisde weer met de trein naar Turkije waar hij een week doorbracht, nam het vliegtuig naar Israël waar hij tien dagen verbleef en keerde weer terug naar Moskou, Rusland. Hij verklaarde de tien jaar daarop in Rusland, Georgië en Oekraïne te hebben verbleven. Al deze grensovergangen waren volgens hem illegaal. Hij verklaarde dat hij in het jaar 2000 illegaal naar Slowakije reisde tot hij in 2012 de grens met Oostenrijk overstak. Daar zou hij in 2013 terug overgebracht zijn naar Slowakije, waar hij tot 2015 verbleef. Hij zou daarna opnieuw naar Oostenrijk zijn gegaan om tot slot op illegale wijze met de vrachtwagen naar België te reizen.

De confrontatie met de resultaten van het Dublin onderzoek bevestigde dat de betrokkene herhaaldelijk asielaanvragen had gedaan in Slowakije op 09.07.2008, 16.09.2010, 19.12.2011, 18.07.2013, 11.04.2014 en één in Oostenrijk op 03.09.2012. Het resultaat van deze asielaanvragen is onbekend

Aan de betrokkene werd gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij België een goed land vindt. Hij wil niet terugkeren naar Slowakije omdat hij er in een bar op het hoofd geslagen werd en er 15 dagen in coma lag.

De betrokkene verklaarde dat hij lijdt aan geheugenverlies, slaapproblemen en verslavingen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Slowakije omdat hij er op het hoofd werd geslagen. Het is echter duidelijk dat een louter persoonlijke voorkeur voor een lidstaat onmogelijk een degelijke basis kan zijn voor het aanwijzen van een verantwoordelijke lidstaat. Wat betreft het veiligheidsgevoel van de betrokkene, dient te worden vermeld dat de betrokkene tijdens het gehoor niet kon aantonen dat de klap die hij in Slowakije op het hoofd kreeg te wijten was aan enige vorm van vervolging of dat zijn vrijheid of veiligheid in ruimere zin er in het gedrang zouden komen. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat het fysieke letsel wijst op een voor de betrokkene onveilige context in Slowakije.

Daarnaast moet worden vermeld dat Slowakije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door betrokkene in Slowakije ingediende asielaanvraag nog lopende is: "De lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. De door de betrokkene in Slowakije ingediende asielaanvraag blijkt nog niet te zijn afgerond. We benadrukken dat de verwerking van een asielaanvraag door Slowakije op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of

artikel 4 van het EU-Handvest. Slowakije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slowakije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Slowakije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De Slowaakse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Slowakije onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slowaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de mogelijke toekomstige beslissing van de asielaanvra(a)g(en) van de betrokkene door de Slowaakse instanties niet zullen worden voorafgegaan door een consciëntieus en objectief onderzoek en toetsing aan de bovenvermelde verdragen.

Daarnaast moet, met betrekking tot de gezondheidstoestand van de betrokkene, worden vermeld dat de betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat zijn gezondheidstoestand hem zou verhinderen om naar Slowakije te reizen, nog dat zijn gezondheidstoestand hem in Slowakije in een positie zou brengen die een schending zou kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene diende geen medische documenten in en de beschrijving van zijn gezondheidstoestand bleef algemeen. We kunnen dan ook enkel aannemen dat de betrokkene fysiek en mentaal in staat is om naar Slowakije te reizen en om in het land zelf de asielprocedure te vervolledigen. Betreffende de leeftijd en het geheugenverlies, de slaapproblemen en verslavingen die de betrokkene aanhaalt, moet eveneens worden vermeld dat de Slowaakse overheid in 2010 een overheidsraad heeft opgericht betreffende mensenrechten, nationale minderheden en gendergelijkheid. Volgens een rapport van de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie, bevat deze raad eveneens comités voor ouderlingen en mensen met een functiebeperking (ECRI, ECRI Report on Slovakia, fifth monitoring cycle, published 16 September 2014, een kopie werd toegevoegd aan het dossier). Bovendien is er, gelet op de familiesituatie van de betrokkene, geen verdere aanleiding om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen.

Uit bovenstaande volgt dat, gelet op art. 3(2), art. 6, art. 9, art.10, art. 13, art. 16 en art. 18(1)b en d van Verordening 604/2013, België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, die aan Slowakije toekomt.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(' , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting wordt herhaald dat de verzoeker inmiddels, in uitvoering van de bestreden beslissing en met toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin-III-Verordening, reeds is overgedragen aan de Slovaakse autoriteiten alwaar zijn asielaanvraag zal worden onderzocht. Uit het verslag van vertrek in het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 oktober 2015 zonder verzet is vertrokken naar Kosice, Slowakije. Het gegeven dat de verzoeker inmiddels reeds naar Slowakije werd overgebracht wordt niet betwist door beide partijen.

Ter terechtzitting werd dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de rechter. De advocaat van de verweerder stelt dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft, gelet op de tussengekomen repatriëring.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoeker geen blijk geeft van het rechtens vereiste, actueel belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK